

AHMED AMRAN

Zehra

A falu széli házunk lépcsőfordulójának kis ablakából minden reggel látom őt a völgy felé lépkedni, a tizenegy birkájával együtt. Mindegyik birkának nevet adott, és megtanította nekem. Bevallotta, hogy a legkisebbeket jobban szereti. Én is azokat szeretem jobban.

Issz, issz, ezzel a szóval terelgette a kis nyáját, amely nyíl alakban szélesre terült, egymáshoz ütődve tülekedtek a birkák, és lassan haladtak előre. A juhok reggel még restek, csak a zöld fű és a víz gondolata viszi előre őket.

Tisztán hallottam Zehra hangját, fülem megtanulta kiszűrni zümmögését a falu reggeli zajából. Két fejkendője van, az egyik világoszöld, a másik sötétkék. Ma a még lustálkodó napsugarak a világoszöld kendőjére estek, azonnal észrevettem a lépcsőházi ablakból.

Tudom, hogy irigyel engem. Nekem később kell elindulnom, miután anyám feji az anyatehenet, korábban is jövök haza, hogy időben fejjék újból. Kiváltság tehénpásztornak lenni, tudom, de én nem tehettem róla, ez a sors fintora és ajándéka egyben.

Mondtam anyámnak, hogy ma a völgyben eszem meg a reggelit. Batyuba csomagolt nekem a hajnalban süttött, füstölt marhavajas lepényből. Többet kértem, anyám többet is hajtott össze. Siettettem a fejést, anyám hamarabb be is fejezte. Elkértem kis tükrét, ő szó nélkül ideadta. Indulás előtt az ajtóból visszahívott, és újból átölelt.

Mire a völgybe értem, a birkák már szépen szét-szóródtak a hegy oldalán, és legeltek. Zehra a kedvenc kiugró sziklánk szélén ült, onnan figyelte a nyáját. Lábát a levegőbe lógatta. Sok mindent szerettem volna mondani, de az előre kigondolt mondataim elpárologtak, a szavak nyelvem alá bújtak. Leültem mellé. Kinyitottam batyumat, áradt a friss lepény illata, némán kínáltam. Ő is szó nélkül mondott igent, tört a lepényből; újból a Nap felé fordult, és eszegetett. A napsugarak az arcáról felém terelődtek; fűrésztem arcélét, keskeny orrát, mélyen ülő szemét,

és ajka jobbfelét. Világoszöld fejkendőjével játszadozott a reggeli szellő, mint egy vitorlával a lágy tengeri szél, néha jobb fülét is láttam, máskor fekete hajfűrtjeit.

Néztem arcát, és elmerengtem: ha a családja – amelynek egyedüli gyermeke – a kisbárányokat nekiadná, a szüleim pedig átengednék nekem az üszőt, milyen szép életünk lehetne. Még ma megmondom apámnak, hogy kérje meg nekem a kezét; kis esküvőt rendezünk, és csak idegen birkákat vágatunk. Együtt legeltetjük majd a bárányokat és az üszőt, és a mi sziklánkon a közös lepényből eszünk. A bárányokból hamar birkák lesznek, az üszőből tehén cseperedik. Kis házunkban sok tej lesz, és füstölt marhavaj. A gyerekek majd összevisza szaladgálnak, egyik a birkákat, másik a teheneket legelteti. Sorsolunk, hogy melyikük legyen a szerencsés tehénpásztor, vagy havonta szerepet cserélnek. Zehrával ezt is meg fogjuk oldani.

Mintha hallotta volna a gondolataimat. Felém fordult, vékony ujjjaival újból kinyitotta a batyut, szemével kérdezte, hogy vehet-e még belőle, bólintottam. A szeme különös volt: az árnyék ellenére furcsának találtam. Ahogy újból a Nap felé fordult, oldalról láttam, hogy ritka, de nagy könnyecseppek potyognak a szeméből; megrázkódtam, hirtelen felálltam. Nem nézett rám, mintha láthatatlan zsinór kötné össze az arcát a szemközt lévő Nappal. Leültem. A könnyek sokasodtak, hosszú eret alkottak az arcán, onnan pedig a sziklára hullottak; a sziklát is megszerettem. Meg akartam kérdezni, hogy miért sír, mi bántja, többször készültem erre, de nem tudtam; teheneimmel együtt hazaindultam.

Mondtam anyámnak, hogy nagyon fáj a hasam, ma szárazat adjunk a tehénnek és a borjának is. Anyám megkérdezte, hogy mit mondott nekem Zehra. Újból megrázkódtam, meztelennek éreztem magam, kerestem a szavakat, de anyám nem várta meg a választ. Fiam, senki sem mer ellene szegülni a sejk akarátának – mondta anyám. Nem értettem semmit. Kérdően az arcára néztem. Láttam, hogy ő is könnyezik.

Szorosan átölelt, és anélkül hogy elengedett volna, azt suttogta a fülemben: tegnap Zehrát eljegyezték a sejk fiával.